

[Gregersen.]

gaaet 10 Aar, siden Fremsættelsen af denne Paastand om, at de vellønnede og de fast ansatte vilde søge sammen i Kasser for at undgaa at være solidariske med de øvrige, og dog er der kun 2 000 Medlemmer — det har det ærede Medlem Hr. Rager gjort opmærksom paa — eller 0,6 pCt. af samtlige forsikrede i denne Kasse, Kristeligt dansk Fællesforbund. Jeg maa da sige, at den Fare, som man for 10 Aar siden paapegede, har vist sig ikke at være til Stede. Den Fare, som altsaa den nuværende Socialminister saa forudseende pegede paa, har kun været til Stede i den Udstrækning, at 0,6 pCt. af de arbejdsløshedsforsikrede har tilsluttet sig en saadan Kasse, og jeg tror ogsaa, at Socialministeren vil have svært ved at paavise, at Eksistensen af denne Kasse har paavirket Medlemsbidraget inden for de øvrige Kasser, de 400 000 Medlemmers Kasser, i op- eller nedadgaaende Retning.

Disse Betragtninger fra den højtærede Socialministers Side kan derfor ikke have været afgørende for Beslutningen om at slaa Kristeligt Dansk Fællesforbund ned, og hvis Socialministeren har andre saglige Argumenter at føre i Marken for denne Handling, maa de være af en ganske anden Karakter. Det kan ikke være Socialministerens Mission at tjene specielle Fagforeringsinteresser eller specielle politiske Formaal. Jeg tror, man har Ret til at mene, at netop Socialministerens Gerning maa øves ud fra et ganske andet Grundlag og omgives af en ganske anden Atmosfære. Jeg mener, at Socialministerens Opgave er den samme som Røde Kors's. Røde Kors spørger ikke, naar de gaar ud paa Slagmarken, om de saarede er Ven eller Fjende, om de er Socialdemokrater, eller om de er Venstremænd, om de er kristelige eller ukristelige — man samler de hjælpeløse op, og man bringer dem Hjælpen uden Hensyn til, hvilke Anskuelse de maatte have. Socialministeren er den øverste Chef for Ambulancetjenesten her i Landet, og jeg mener, at han maa lade sig lede af de samme Motiver.

Vi behandlede her i Salen forleden Aften Forslaget til Lov om Forbud mod politiske Uniformer, et Forslag, som Regeringen ønsker gennemført, og som vi fra vor Side ogsaa støtter; men paa det Omraade, vi behandler i Dag, vil Socialministeren have Loven ændret derhen, at Barmhertighed nægtes dem, der ikke bærer den af Ministeren foreskrevne Uniform. Jeg mener, at her var Lejlighed til netop at afruste.

Hvis Socialministeren har andre saglige Argumenter, hvis det er det, der er i Vejen, at Medlemmerne inden for disse Kasser har højere Løn, er fast ansatte, har kortere Arbejdsløshedsperioder, ja, saa maa Vejen til at stille disse Kasser lige med de andre Kasser være den, at man afpæsser det offentlige Bidrag til disse paa behørig Maade. Vejen kan ikke være den at knægte en Kasse, hvis Medlemmer ikke er uniformerede paa den Maade, som nu passer Regeringspartierne bedst.

Vi vilde altsaa gerne støtte Regeringspartierne i de Ændringer i Loven, som tilsigter at udbetale Hjælpen til de arbejdsløse gennem Arbejdsløshedskasserne i Stedet for som Kommnehjælp, men vi er meget ked af, at Socialministeren lægger os de Hindringer i Vejen, som han gør ved en saa urimelig Bestemmelse som denne, som er rettet mod 2 000 Arbejdere — 2 000 Arbejdere af en Arbejdshær paa 400 000!

Alfred Jensen: Den hidtidige Arbejdsløshedslov har, som tidligere sagt herfra, virket ret utilstrækkeligt, og der har derfor ogsaa adskillige Gange været raadet Bod paa dens Mangler gennem ekstraordinære Love.

Det særlig bemærkelsesværdige ved Loven er de urimelige Bestemmelser i § 15, de saakaldte 10 Maaneders og 26 Ugers Bestemmelser. Disse Bestemmelser bevirkede, at der for et Par Aar siden var Tusinder og atter Tusinder, der blev berøvet Retten til at opnaa den ordinære Understøttelse, og andre Tusinder stod lige paa Spring til at falde for denne Bestemmelse. I Fagbevægelsen rejste der sig dengang en stærk Bevægelse for, at disse Bestemmelser blev fjernet af Loven, men man modte ikke overalt den Forstaaelse, man havde ventet. Vi fik mange Steder den Forklaring paa disse Bestemmelser Tilstedeværelse, at de fandtes i Loven for at forhindre, at Alfonsoer skulde snige sig ind i Fagbevægelsen eller Arbejdsløshedskasserne og opnaa Understøttelse.

Det er derfor en Tilfredsstillelse for os, at ved dette Forslag, som er vedtaget i Landstinget, er 10 Maaneders Bestemmelsen bortfaldet. Lovforslaget betyder dog ikke en hel Opfyldelse af de Ønsker, som næredes fra Fagbevægelsens Side, idet man ønskede, at de med Ændringen forbundne Udgifter skulde afholdes af Staten; men alene det, at 10 Maaneders Bestemmelsen fjernes, er saa stort et Gode, at det ikke kan overvurderes. Ligeledes betegner det af Landstinget vedtagne Forslag en Forbedring med Hensyn til 26 Ugers Bestemmelsen, hvorfra